

Podsumowanie:

Musimy wyciszyć się, zostawić wszystkie nasze zajęcia i zabawy, a czas poświęcić uważnemu słuchaniu, starać się kochać Pana Boga. To będzie oznaczało, że bardzo kochamy Pana Boga i chcemy naprawdę usłyszeć, co On do nas mówi i spotkać się z Nim.

Praca domowa

Prosimy dzieci, aby przyniosły na następne spotkanie zdjęcia z rodzicami (jeśli jest w grupie sierota, przynosi zdjęcie z opiekunami).

W katechizmie dzieci mają pokolorować ilustrację (mogą zacząć na spotkaniu, a w domu dokończyć).

Modlitwa

Na zakończenie pomodlimy się o to, by Pan Bóg pomógł nam wytrwać w naszych dzisiejszych postanowieniach.

Katecheta rozpoczyna modlitwę i prosi, aby dzieci kończyły prośby słowami: Pomagaj nam dobry Boże.

Panie Boże, wiemy, że jesteś naszym najlepszym Ojcem. Cieszymy się, że Ty mówisz do nas i dlatego serdecznie Cię prosimy:

– abyśmy uważnie słuchali, gdy mówisz do nas na katechezie,

dzieci: Pomagaj nam dobry Boże.

– abyśmy chętnie przychodzili na katechezę i poznawali Ciebie,

dzieci: Pomagaj nam dobry Boże.

– abyśmy Cię coraz bardziej kochali.

dzieci: Pomagaj nam dobry Boże.

Sławomir Murawski

Klasa I-III szkoły ponadgimnazjalnej

Sakrament kapłaństwa służbą Bogu i człowiekowi

Cel ogólny

Ukazanie sakramentu kapłaństwa jako powołania do współuczestnictwa w kapłaństwie Chrystusa.

Kształtowanie postawy wdzięczności za dar kapłaństwa.

Cele szczegółowe

Uczeń:

– podaje, że tylko Bóg powołuje do kapłaństwa,

– wymienia warunki niezbędne do przyjęcia sakramentu kapłaństwa,

– wyjaśnia, dlaczego Chrystus jest jedynym Kapłanem,

– wskazuje sposoby realizowania powołań kapłańskich,

– określa skutki sakramentu święceń,

– analizuje wpływ autentycznie chrześcijańskiego życia na budzenie powołań kapłańskich i zakonnych.

Metody

Pogadanka, analiza tekstu biblijnego, praca w grupach, rozmowa kierowana.

Środki dydaktyczne

Pismo Święte, Katechizm Kościoła Katolickiego, List Ojca Świętego Jana Pawła II do wszystkich kapłanów Kościoła na Wielki Czwartek 1979 roku, tekst przemówienia Ojca Świętego Benedykta XVI do duchownych – Warszawa, 25 maja 2006 r., życiorys ks. Jana Ziei.

PRZEBIEG KATECHEZY

Modlitwa

„Duchu Święty...”.

Wprowadzenie

W języku codziennym utrwaliło się przeświadczenie, że słowo „powołanie” odnosi się do wyboru kapłaństwa lub życia zakonnego. Wiemy jednak, że Bóg każdego z nas powołuje do wypełnienia określonej misji.

Odczytanie świadectwa.

„Szukam w swym życiu Ideału, sensu życia, kogoś wartego, by mu poświęcić całe życie. Myślę, że to może być tylko Jezus. Zawsze tylko On. Po prostu nie myślę teraz inaczej, nie mogę żyć bez tego, co On wnosi w moje życie. To piękno i światło Miłości. Odczuwam potrzebę przykładu, że ktoś może sobie wiele odmówić w imię Kogoś, kto daje nawzajem więcej. Takim przykładem mogą być święci i męczennicy, ale to niekiedy wydaje się historią daleką i nierealną. Myślę, że nie tylko ja odczuwam potrzebę żywego przykładu. Możemy je mieć w osobach księży, sióstr, konkretnych ludzi. Dziękuję za ich tak mocne świadectwo wiary, które mobilizuje także i mnie do walki o wiarę. Olesia” („Miłujcie się”).

Powołanie (łac. *vocatio* – wezwanie). Według współczesnych poglądów teologicznych wszyscy ludzie są powołani do świętości, każdy na własnej drodze życia. Łaska Boża działa w każdym człowieku zgodnie z planem Bożym, który obejmuje wszystkie odcinki rzeczywistości. Swoją wolę Bóg może wyrazić w znakach naturalnych; łaska wpływa na wybór od wewnątrz, by człowiek poszedł po linii swych podstawowych potrzeb i planu Bożego. Bezpośrednia decyzja należy do człowieka. Powołanie w tak szerokim znaczeniu obejmuje każdy stan życia i zawód, pod warunkiem, że dokonano wyboru stosownie do wrodzonych uzdolnień i zamiłowań, a wykonanie przyczynia się do pełnego rozwoju osoby, spełnia wymagania stanu i jest ożywione dążeniem do uświęcenia się i służenia Bogu (por. Katolicyzm A-Z, Poznań 1994).

Rozwinięcie

Uczniowie wraz z katechetą analizują teksty i odpowiadają na pytania.

„Każdy bowiem arcykapłan z ludzi brany, dla ludzi bywa ustanawiany w sprawach odnoszących się do Boga, aby składał dary i ofiary za grzechy. Może on współczuć z tymi, którzy nie wiedzą i błędzą, ponieważ sam podlega słabości. I ze względu na nią powinien jak za lud, tak i za samego siebie składać ofiary za grzechy. I nikt sam sobie nie bierze tej godności, lecz tylko ten, kto jest powołany przez Boga jak Aaron. Podobnie i Chrystus nie sam siebie okrył sławą przez to, iż stał się arcykapłanem, ale [uczynił to] Ten, który powiedział do Niego:

Ty jesteś moim Synem,
Jam Cię dziś zrodził,
jak i w innym [miejscu]:
Tyś jest kapłanem na wieki
na wzór Melchizedeka” (Hbr 5,1-6).

- Kto powołał Chrystusa do godności Kapłana?
- Jaki jest cel posługi kapłańskiej?

„Ten właśnie, ponieważ trwa na wieki, ma kapłaństwo nieprzemijające. Przeto i zbawia na wieki może całkowicie tych, którzy przez Niego zbliżają się do Boga, bo zawsze żyje, aby się wstawiać za nimi. Takiego bowiem potrzeba nam było arcykapłana: świętego, niewinnego, nieskalanego, oddzielonego od grzeszników, wywyższonego ponad niebiosa, takiego, który nie jest obowiązany, jak inni arcykapłani, do składania codziennej ofiary najpierw za swoje grzechy, a potem za grzechy ludu. To bowiem uczynił raz na zawsze, ofiarując samego siebie” (Hbr 7,24-27).

- Kto jest jedynym Kapłanem i dlaczego?

„Nikt nie ma prawa do otrzymania sakramentu święceń, ponieważ nikt nie może przyznać sobie samemu tej posługi. Powołuje do niej Bóg. Kto uważa, że rozpoznaje w sobie znaki powołania Bożego do posługi święceń, powinien pokornie poddać swoje pragnienie autorytetowi Kościoła, na którym spoczywa odpowiedzialność i prawo wybrania kogoś do przyjęcia sakramentu święceń. Jak każda łaska, sakrament święceń może być przyjęty tylko jako niezasłużony dar” (KKK 1578).

„<Święcenia ważnie przyjmuje tylko mężczyzna (vir) ochrzczony>. Pan Jezus wybrał mężczyzn (viri), by utworzyć kolegium Dwunastu Apostołów, i tak samo czynili Apostołowie, gdy wybierali swoich współpracowników, którzy mieli przejąć ich misję. Kolegium Biskupów, z którymi prezbiterzy są zjednoczeni w kapłaństwie, uobecnia i aktualizuje aż do powrotu Chrystusa kolegium Dwunastu. Kościół czuje się związany tym wyborem dokonany przez samego Pana. Z tego powodu nie są możliwe święcenia kobiet” (KKK 1577).

- Kto może otrzymać sakrament święceń?
- Jakie warunki musi spełnić przyjmujący święcenia?

„Sakrament święceń jest sakramentem, dzięki któremu posłanie, powierzone przez Chrystusa Apostołom, nadal jest spełniane w Kościele aż do końca czasów. Jest to więc sakrament posługi apostoelskiej. Obejmuje on trzy stopnie: episkopat, prezbiterat, diakonat” (KKK 1536).

„Przez łaskę Ducha Świętego, która jest właściwa dla sakramentu święceń, wyświęcony zostaje upodobniony do Chrystusa Kapłana, Nauczyciela i Pasterza, którego jest sługą” (KKK 1585).

- Wymień skutki sakramentu święceń.

„Bądźcie autentyczni w waszym życiu i posłudze. Wpatrzeni w Chrystusa, życie życiem skromnym, solidarni z wiernymi, do których jesteście posłani. Służcie wszystkim, czekajcie na nich w parafiach i w konfesjonalach, towarzysząc nowym ruchom i wspólnotom, wspierajcie rodziny, nie traćcie więzi z młodzieżą, pamiętajcie o ubogich i opuszczonych. Gdy będziecie żyli wiarą, Duch Święty wam podpowie, co macie mówić, jak macie służyć. Będziecie mogli zawsze liczyć na pomoc Tej, która przewodzi Kościołowi w wierze” (Benedykt XVI, fragment przemówienia do duchownych, Warszawa, 25 maja 2006 r.).

- Jaki sposób realizacji powołania kapłańskiego ukazuje Ojciec Święty Benedykt XVI?

Uczniowie zdają sprawozdanie z pracy zespołów. Odczytują głośno fragmenty i udzielając odpowiedzi na zadane pytania, interpretują tekst. Kwestie dyskusyjne są wyjaśniane przez katechetę.

Następnie uczeń czyta życiorys ks. Jana Zieja, który w swym kapłańskim życiu dawał świadectwo wartościom ewangelicznym. Katecheta analizuje tekst z uczniami, zwracając uwagę na wyjątkowy sposób realizowania powołania kapłańskiego przez ks. Zieję.

Jednym z wybitnych kapłanów, działających w XX w. między innymi na terenie diecezji radomskiej, był ksiądz Jan Zieja. Urodził się 1 marca 1897 r. we wsi Ossa w parafii Odrzywół w Ziemi Opoczyńskiej. Święcenia kapłańskie otrzymał 6 lipca 1919 r. w Sandomierzu. Zmarł 19 października 1991 r. i został pochowany w Laskach koło Warszawy.

Ksiądz Zieja był jednym z najwspanialszych współczesnych polskich duszpasterzy, „żywym dowodem na istnienie Boga”. W szczególnie sposób umiłował ubóstwo i służbę potrzebującym. Przyjaźnił się z wieloma osobami, które są obecnie kandydatami na ołtarze: założycielami Zakładu dla Niewidzących w Laskach Matką Elżbietą Czacką i Ojcem Władysławem Kornilowiczem, założycielką Szarych Urszulanek Matką Urszulą Ledóchowską, Prymasem Tysiąclecia Stefanem Wyszyńskim. Przez całe życie realizował to, co współcześnie nazywamy „cywilizacją miłości”. Jerzy Turowicz mówił o nim: „Są w Kościele jednostki, które są znakami czasu. W Kościele polskim Ojciec Jan Zieja był jakimś człowiekiem wyjątkowym, o dużej kulturze i inteligencji. O ogromnej wierze, ogromnej pobożności, gorliwości apostoelskiej. Człowiek, który żył Ewangelią, był świadkiem Ewangelii. Był otwarty na wszystkich ludzi, był człowiekiem dialogu”.

Powyższą opinię potwierdzają niektóre zdarzenia z życia księdza Jana. Ks. Zieja pracował jako duszpasterz w różnych placówkach diecezji radomskiej: był prefektem szkół w Radomiu, w Drzewicy, w Kozienicach i administratorem parafii Grabów nad Pilicą. W Kozienicach pracował przy zarządzie miejskim Komisji Opieki Społecznej. W latach 1945-1949 ks. Zieja pracował w Słupsku i okolicy. Pomagał w organizowaniu Liceum i Towarzystwa Naukowego. Stworzył „Bibliotekę Filarecką” dla młodzieży szkolnej oraz Uniwersytet Ludowy w Orzechowie Morskim, a w roku 1945 założył w Słupsku pierwszy w Polsce Dom Matki i Dziecka. Stawał w obronie krzywdzonych przez władze komunistyczne robotników i ich rodzin. Mimo represji, które go spotykały, podpisywał listy protestacyjne do władz. Znał 10 języków, wiele tłumaczył i pisał.

Ks. Jan Zieja realizował ewangeliczny ideał kapłaństwa i franciszkańską zasadę ubóstwa. Długim, kapłańskim życiem zaświadczył, że można w pełni realizować naukę Chrystusa.

Zakończenie

Obowiązek budzenia powołań spoczywa na całej społeczności chrześcijańskiej, która winna go spełniać przede wszystkim przez życie zgodne z Ewangelią. W realizacji tego zadania najważniejszą rolę odgrywają rodziny. Jeśli są ożywione duchem wiary, miłości i pobożności – stają się dla dzieci jakby pierwszym seminarium. Podobnie jest w parafiach, gdzie młodzież może uczestniczyć w życiu religijnym. Nauczyciele i wszyscy, którzy w jakikolwiek sposób zajmują się wychowaniem dzieci i młodzieży, zwłaszcza stowarzyszenia katolickie, powinni starać się wychowywać swoich podopiecznych tak, aby mogli oni uświadomić sobie swoje powołanie oraz chętnie za nim podążać. Potwierdza to Jan Paweł II ukazując swoją drogę do kapłaństwa:

„W okresie kończenia szkoły średniej i rozpoczęcia studiów wyższych różne osoby z mego otoczenia myślały, że wybiorę powołanie kapłańskie. Natomiast ja sam w tym okresie urobiłem sobie przekonanie, że powinienem pozostać świeckim chrześcijaninem. Owszem, myślałem o możliwościach świeckiego zaangażowania w życiu Kościoła i społeczeństwa. Myśl o kapłaństwie raczej dość zdecydowanie odsuwałem (...). Ogromnie wiele zawdzięczam kapłanom, zwłaszcza jednemu, dziś już sędziwemu, który jeszcze w latach chłopięcych swoją ogromną prostotą i dobrocią przybliżył mi Chrystusa – a potem wiedział, w którym momencie mógł jako spowiednik powiedzieć mi: Chrystus wskazuje ci drogę do kapłaństwa” (Andre Frossard, „Nie lękajcie się”. Rozmowy z Janem Pawłem II, Kraków 1983, s. 16).

Zeszyt ucznia

Kapłani:

- uczestniczą w kapłaństwie Jezusa Chrystusa,
- na mocy święceń należą do stanu kapłańskiego,
- są współpracownikami biskupa,
- wykonują w Kościele posługę:
 - głoszenia Ewangelii (misja nauczania),
 - rządów pasterskich (misja pasterzowania),
 - sprawowania kultu Bożego (misja uświęcająca).

Praca domowa

Zbierz informacje o kapłanie zaangażowanym w działalność społeczną. Przedstaw je w formie notatki lub projektu.

Modlitwa

„Ojcze nasz”.